JETIR.ORG ISSN: 2349-5162 | ESTD Year : 2014 | Monthly Issue
JOURNAL OF EMERGING TECHNOLOGIES AND INNOVATIVE RESEARCH (JETIR)
An International Scholarly Open Access, Peer-reviewed, Refereed Journal

கடலும் தொன்மமும் பெண் வாழ்வும்: சு. தமிழ்ச்செல்வியின் *சிலாவம்* நாவல் -- ஓர் ஆய்வு

[1]M.Indhumathi, [2]Dr.V.M. Muthuramalinga Andavar
[1]Ph.D. Research Scholar, [2]Research Supervisor and Principal
[1]PG and Research Department of Tamil, Pachaiyappas College, Chennai-30
[2]C.Kandasamy Naidu College, Anna Nagar, Chennai

Abstract : **நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் நிலம் சார்ந்த வாழ்வியலைப் பதிவு செய்யும் படைப்புகளுக்கு தனித்துவமான இடமுண்டு. குறிப்பாக, விளிம்புநிலை மக்களின் தொழில், பண்பாடு, நம்பிக்கைகள், சடங்குகள் மற்றும் அன்றாட வாழ்வியல் ஆகியவற்றை இலக்கியப் பதிவாக மாற்றியமைத்த எழுத்தாளர்களுள் சு. தமிழ்ச்செல்வி குறிப்பிடத்தக்கவர். அவரது 2022ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த *சிலாவம்* நாவல், தூத்துக்குடியைச் சுற்றியுள்ள கடலோரப் பரப்பையும் முத்துக்குளித்தல் தொழிலோடு தொடர்புடைய மக்களின் வாழ்வியலையும் புனைவின் மையமாகக் கொண்டுள்ளது. 324 பக்கங்களைக் கொண்ட இந்நாவல் நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் வெளியீடாக வெளிவந்தது.இந்நாவலை வெறும் கடலோர மக்களின் வாழ்க்கைப் பதிவு என்ற ஒற்றைப் பார்வையில் அணுகுவது அதன் இலக்கியப் பரப்பைச் சுருக்கிவிடும். *சிலாவம்* நெய்தல் நில வாழ்வியல், நாட்டார் தொன்மம், சிறுதெய்வ நம்பிக்கை, ஆவியுலகக் கோட்பாடு, பெண்ணின் உழைப்பு, தந்தை--மகள் உறவு, காதல், நினைவு, மறுபிறப்பு ஆகியவற்றை ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைக்கிறது. இவ்வாய்வு, குறிப்பாக வெங்கண்ணி என்ற பெண் பாத்திரத்தின் வழியாக நாவல் உருவாக்கும் பெண் இருப்பையும், முத்துராசா--இளவரசி தொன்மத்தின் வழியாக அது உருவாக்கும் நினைவு மற்றும் மறுபிறப்பின் கருத்தியலையும் ஆராய்கிறது.**

IndexTerms - **சிலாவம், சு. தமிழ்ச்செல்வி, நெய்தல் திணை, முத்துக்குளித்தல், நாட்டார் வழக்காற்றியல், பெண்ணியம், தொன்மம், சிறுதெய்வ நம்பிக்கை, கடல் வாழ்வியல்.**

I. முன்னுரை: சு. தமிழ்ச்செல்வியின் படைப்புலகமும் *சிலாவமும்*

சு. தமிழ்ச்செல்வியின் படைப்புலகில் "நிலம்" என்பது வெறும் கதைக்களமாக அமையவில்லை; அது மனிதர்களின் வாழ்வையும் பண்பாட்டையும் தீர்மானிக்கும் சமூக வெளியாக அமைகிறது. *மாணிக்கம், அளம், கற்றாழை, கீதாரி, ஆறுகாட்டுத்துறை* போன்ற படைப்புகளின் தொடர்ச்சியில் *சிலாவம்* கடல் சார்ந்த சமூகத்தின் வாழ்க்கைக்குள் நுழைகிறது. அவரது படைப்புகளில் உழைக்கும் பெண்களின் வாழ்க்கை தொடர்ந்து முக்கியத்துவம் பெறுவதாக இலக்கிய விமர்சனங்களும் குறிப்பிடுகின்றன.

சிலாவம் எழுதுவதற்காகத் தூத்துக்குடிக்குச் சென்றதாகவும், அங்கு முத்துக்குளித்தலின் பழைய அனுபவங்களை அறிந்தவர்களின் வாரிசுகளைச் சந்தித்ததாகவும் சு. தமிழ்ச்செல்வி தெரிவித்துள்ளார். தற்போது அப்பகுதியில் முத்துக்குளித்தல் நடைமுறையில் இல்லாவிட்டாலும், சங்கு மற்றும் சிப்பி சேகரிக்கும் தொழிலில் ஈடுபடும் மக்களிடமிருந்து கிடைத்த அனுபவங்களையும் பழைய முத்துக்குளித்தல் நினைவுகளையும் இணைத்தே நாவலை உருவாக்கியதாக அவர் கூறுகிறார்.

இதனால் *சிலாவம்* ஒரு கற்பனைக் கடற்கரையை உருவாக்கும் நாவல் அல்ல; வரலாற்றில் மங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு தொழில் சார்ந்த சமூக நினைவினை இலக்கிய வடிவத்தில் பாதுகாக்கும் முயற்சியாகவும் பார்க்கப்படுகிறது.

II. நெய்தல் நிலமும் கடலும்: ஒரு வாழ்வியல் வெளியாக

சங்க இலக்கியத்தின் ஐந்திணைகளில் நெய்தல் திணை கடலையும் கடலைச் சார்ந்த மக்களின் வாழ்வையும் மையப்படுத்துகிறது. நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் கடலோர வாழ்க்கை மீண்டும்

முக்கியத்துவம் பெற்றிருப்பதை *கடல்புரத்தில்*, *ஒரு கடலோர கிராமத்தின் கதை*, *ஆழி சூழ் உலகு* போன்ற படைப்புகளின் தொடர்ச்சியில் காணலாம். அந்த வரிசையில் *சிலாவமும்* இணைகிறது.

இந்நாவலில் கடல் ஒரு பின்னணி மட்டுமல்ல. மனிதர்களின் தொழில், நம்பிக்கை, அச்சம், மகிழ்ச்சி, காதல், மரணம் ஆகிய அனைத்துடனும் அது இணைந்திருக்கிறது. கடலுக்குச் செல்லும் மனிதன் இயற்கையை எதிர்த்து நிற்பவன் என்ற ஒற்றைப் பார்வையை நாவல் உருவாக்கவில்லை. மாறாக, கடலுடன் வாழக் கற்றுக்கொண்ட மனிதனின் மனநிலையை அது வெளிப்படுத்துகிறது.

இதன் முக்கியத்துவம் வெங்கண்ணியின் பாத்திரத்தில் மேலும் வெளிப்படுகிறது. ஆண்களைப் போலவே வத்தையை எடுத்துக்கொண்டு கடலுக்குச் செல்லும் அவள், கடலை வெறும் ஆண்களின் தொழில் வெளியாக ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. அவளுடைய இருப்பே கடலின் மீதான பெண்ணின் உரிமையை நிறுவுகிறது. விமர்சன வாசிப்பின்படி, வெங்கண்ணிக்கு முத்துக்குளிக்கும் ஆசையும் இருக்கிறது; ஆனால் அவளது உடை மற்றும் தொழில் சார்ந்த பாதுகாப்பு குறித்து சடையன் தயக்கம் காட்டுகிறான்.

இதன்மூலம் கடல் இரண்டு அடுக்குகளில் இயங்குகிறது. ஒன்று **வாழ்வாதாரக் கடல்**; மற்றொன்று **பண்பாட்டு நினைவின் கடல்**. முதல் நிலையில் அது உணவு மற்றும் தொழிலைத் தருகிறது. இரண்டாவது நிலையில் அது இறந்தவர்களின் நினைவுகளையும் தொன்மங்களையும் தன்னுள் பாதுகாக்கிறது.

III. முத்துக்குளித்தல்: தொழிலைத் தாண்டிய சமூக நினைவு

சிலாவம் நாவலின் முக்கியமான தன்மைகளில் ஒன்று முத்துக்குளித்தல் தொழிலை வெறும் பொருளாதாரச் செயல்பாடாகப் பார்க்காமல், அதனுடன் இணைந்துள்ள பண்பாட்டு உலகத்தையும் பதிவு செய்வதாகும்.

முத்துக்குளிப்போரின் தொழில்சார் நுட்பங்கள் மட்டுமல்லாமல், அவர்களின் நம்பிக்கைகள், கொண்டாட்டங்கள், வைத்திய முறைகள், சடங்குகள், விழாக்கள் மற்றும் வாய்மொழிக் கதைகளும் நாவலில் இடம்பெறுவதாக வெளியீட்டுத் தகவல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

இதனால் தொழில் என்பது இந்நாவலில் "வேலை" என்ற பொருளில் மட்டும் நிற்கவில்லை. தொழிலோடு இணைந்த அறிவும் நினைவும் தலைமுறைகளுக்கு கடத்தப்படுகின்றன. ஒரு தொழில் மறைந்து போகும்போது, அதனுடன் தொடர்புடைய ஒரு முழுமையான பண்பாட்டு உலகமும் மறைந்து போகும் அபாயம் உள்ளது. இந்த நிலையில் *சிலாவம்* ஒரு வகையான பண்பாட்டு நினைவகமாகச் செயல்படுகிறது.

சு. தமிழ்ச்செல்வியின் நேர்காணல் இதனை மேலும் தெளிவுபடுத்துகிறது. முத்துக்குளித்தல் தற்போது நடைமுறையில் இல்லாவிட்டாலும், அந்தத் தொழிலின் பழைய அனுபவங்களையும் சங்கு--சிப்பி சேகரிக்கும் நிகழ்கால அனுபவங்களையும் இணைத்ததாக அவர் கூறுகிறார்.

எனவே *சிலாவம்* ஒரு அழிந்துவரும் தொழிலின் "வரலாற்றை" மட்டும் எழுதவில்லை; அந்தத் தொழிலுடன் வாழ்ந்த மக்களின் **நினைவியல் வரலாற்றையும்** எழுதுகிறது.

IV. வெங்கண்ணி: கடலுக்குள் நுழையும் பெண்

சு. தமிழ்ச்செல்வியின் படைப்புலகை அணுகும்போது பெண்களின் உழைப்பு தவிர்க்க முடியாத ஆய்வுக் கூறாகிறது. *சிலாவம்* நாவலிலும் வெங்கண்ணி இந்தத் தொடர்ச்சியின் முக்கியமான பிரதிநிதியாக அமைகிறாள். சு. தமிழ்ச்செல்வியின் முந்தைய நாவல்களில் உழைக்கும் பெண்கள் முக்கியப் பாத்திரங்களாக அமைந்துள்ள நிலையில், *சிலாவத்தின்* வெங்கண்ணி அந்த மரபை கடலோர வாழ்வியலுக்குள் கொண்டு செல்கிறாள்.

பொதுவாக மீனவப் பெண்கள் குறித்த இலக்கியப் பதிவுகளில் அவர்கள் கரையில் நின்று ஆண்களின் தொழிலுக்கு துணைபுரிபவர்களாக மட்டுமே காட்டப்படும் நிலை காணப்படுகிறது. *சிலாவம்* அந்தக் கட்டமைப்பை ஓரளவு மாற்றுகிறது. வெங்கண்ணி தானே வத்தையை எடுத்துக்கொண்டு கடலுக்குச் செல்கிறாள். இதனால் கடல் என்பது ஆண்களின் உழைப்புக்கான வெளி மட்டுமல்ல; பெண்ணின் செயற்பாட்டுக்கான வெளியுமாகிறது.

இங்கு பெண்ணியம் கோட்பாட்டு முழக்கமாக முன்வைக்கப்படவில்லை. மாறாக, **உழைப்பின் மூலம் பெண்ணின் இருப்பு நிறுவப்படுகிறது.** வெங்கண்ணி "பெண் என்பதால் கரையில் இருக்க வேண்டியவள்" என்ற சமூக எதிர்பார்ப்பை இயல்பாகவே கடந்து செல்கிறாள்.

மேலும் அவளது வாழ்க்கையில் சடையன் மற்றும் இசக்கிமுத்து ஆகிய இரு ஆண் பாத்திரங்களும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். வெங்கண்ணியின் முடிவுகளை அவர்கள் புரிந்துகொண்டு ஏற்றுக்கொள்ளும் விதம், பெண் சுயத்தின் மீது நாவல் உருவாக்கும் ஆதரவு அமைப்பைக் காட்டுகிறது.

அதனை வெளிப்படுத்தும் முக்கியமான நேரடி வரியாக விமர்சனத்தில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டிருப்பது:

> *"தன் மகள் ஒரு பயலை விரும்புகிறாள் என்ற நினைவே அவருக்கு உவப்பாயிருந்தது."*

இந்த வரி சடையனின் மனநிலையை மட்டுமல்ல; தந்தை--மகள் உறவின் வழியாக பெண்ணின் காதல் மற்றும் தேர்வு உரிமையை ஏற்றுக்கொள்ளும் ஒரு மாற்று ஆண் மனப்பாங்கையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

வெங்கண்ணியின் வலிமை அவள் ஆணாக மாறுவதில் இல்லை. **பெண்ணாகவே இருந்து ஆண்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட தொழில் வெளியைத் தன்னுடையதாக மாற்றிக் கொள்வதில்தான் இருக்கிறது.** இதுவே பாத்திரத்தின் பெண்ணிய முக்கியத்துவமாகும்.

V. முத்துராசா--இளவரசி தொன்மம்: காதல், மரணம், மறுபிறப்பு

சிலாவம் நாவலின் ஆழமான அடுக்குகளில் ஒன்று அதன் தொன்மக் கட்டமைப்பு. தூத்துக்குடிக்கு அருகிலுள்ள முயல்தீவு பகுதியில் வழங்கப்பட்டதாகக் கூறப்படும் முத்துராசா--இளவரசி வாய்மொழிக் கதையை நாவல் தனது புனைவின் மையத்தில் பயன்படுத்துகிறது.

முத்துக்குளிப்பதில் திறமை வாய்ந்த முத்துராசாவை பாண்டிய மன்னன் பாராட்டுகிறான். அவனது அழகிலும் ஆற்றலிலும் ஈர்க்கப்படும் இளவரசி அவனை விரும்புகிறாள். சமூக மற்றும் அரச அதிகாரத்தின் எல்லைகள் இந்தக் காதலுக்கு எதிராக நிற்கின்றன. இறுதியில் முத்துராசா கொல்லப்படுகிறார்; இளவரசியும் உயிரை மாய்த்துக்கொள்கிறாள். இருவரது ஆன்மாக்களும் கடலுக்குள் சிப்பிகளில் பாதுகாக்கப்படுகின்றன என்ற நம்பிக்கையே பின்னர் நாவலின் புனைவியல் அடித்தளமாக மாறுகிறது.

இங்கு **சிப்பி** ஒரு சாதாரண கடல் உயிரினத்தின் ஓடு அல்ல. அது நினைவின் பாத்திரமாகிறது.

முத்துராசா--இளவரசி இறந்துவிட்டாலும் அவர்களின் கதை இறக்கவில்லை. அது வாய்மொழியாகத் தலைமுறைகளைக் கடக்கிறது. பின்னர் வெங்கண்ணி மற்றும் பேத்தை வழியாக அந்தத் தொன்மம் புதிய தலைமுறையில் தொடர்கிறது. அவர்களின் குழந்தைகளுக்கு "முத்துராசா" மற்றும் "இளவரசி" என்ற பெயர்கள் சூட்டப்படுவது, தொன்மம் நிகழ்காலத்துக்குள் மீண்டும் பிறப்பதைக் குறிக்கிறது.

இதனை **"தொன்மத்தின் மறுபிறப்பு"** என்று குறிப்பிடலாம்.

இவ்வகையில் நாவலின் காலம் நேர்கோட்டுக் காலமாக இல்லை. கடந்த காலம் → நிகழ்காலம் → எதிர்காலம் என்ற மூன்று காலங்களும் ஒன்றோடொன்று கலக்கின்றன. இறந்த காதலர்கள் புதிய தலைமுறையில் பெயராகவும் நினைவாகவும் உறவாகவும் மீண்டும் தோன்றுகின்றனர்.

இதனால் கடல் இங்கு மறதியின் இடமாக அல்லாமல் **நினைவின் களஞ்சியமாக** செயல்படுகிறது.

VI. வரலாற்றுப் பின்னணியும் புனைவின் காலவெளியும்

சிலாவம் நாவலைப் புரிந்துகொள்வதற்கு அதன் கதைக்களத்தின் பின்னணியாக அமைந்துள்ள காலவெளியையும் வரலாற்றுச் சூழலையும் கவனத்தில் கொள்ளுதல் அவசியமாகிறது. முத்துக்குளித்தல் என்பது தனிப்பட்ட ஒரு தொழிலாக மட்டுமல்லாமல், தமிழ்நாட்டின் தென்கடற்கரைப் பகுதிகளுடன் நீண்டகாலமாகத் தொடர்புடைய ஒரு வரலாற்றுத் தொழிலாகும். குறிப்பாக தூத்துக்குடி மற்றும் அதைச் சுற்றியுள்ள கடற்பரப்புகள் முத்து மற்றும் சங்கு வளங்களுக்காக வரலாற்றில் அறியப்பட்டவை. இத்தகைய வரலாற்றுப் பின்னணியைக் கொண்ட ஒரு சமூகத்தை நாவல் தனது புனைவுக்குள் கொண்டு வருகிறது.

இங்கு சு. தமிழ்ச்செல்வியின் அணுகுமுறையில் குறிப்பிடத்தக்க அம்சம், வரலாற்றை நேரடியாகக் காலவரிசைப்படி எடுத்துரைப்பதற்குப் பதிலாக, மக்களின் வாழ்வியல் நினைவுகளின் வழியாகக் கட்டமைப்பதாகும். அதாவது, மன்னர்கள், அரசியல் நிகழ்வுகள், போர்கள் போன்ற வழக்கமான வரலாற்றுக் கூறுகளைக் காட்டிலும், ஒரு தொழிலைச் செய்து வாழ்ந்த மக்களின் அனுபவங்கள் வழியாகக் கடந்தகாலம் புனைவுக்குள் நுழைகிறது.

இதனால் *சிலாவம்* நாவலில் கடந்தகாலமும் நிகழ்காலமும் தனித்தனி உலகங்களாக இருப்பதில்லை. பழைய முத்துக்குளித்தல் தொழில் குறித்த நினைவுகளும், அதற்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் ஒரே புனைவியல் காலவெளிக்குள் இணைகின்றன. இத்தகைய அமைப்பு "மறைந்து போன தொழில்" என்ற கருத்தை வெறும் வரலாற்றுத் தகவலாக அல்லாமல், ஒரு தலைமுறையின் வாழ்க்கை மாற்றமாகப் புரிந்துகொள்ள வழிவகுக்கிறது.

மேலும், வரலாற்று மாற்றம் என்பது தொழில்நுட்ப மாற்றத்தால் மட்டும் ஏற்படுவதில்லை என்பதை நாவல் உணர்த்துகிறது. ஒரு தொழில் மாறும்போது அதனைச் சார்ந்த மனிதர்களின் வாழ்க்கைமுறை, சமூக உறவுகள், இடப்பெயர்வுகள், பொருளாதார நிலைகள் மற்றும் நினைவுகளும் மாற்றமடைகின்றன. எனவே *சிலாவத்தின்* காலவெளி என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட ஆண்டைச் சுட்டிக்காட்டும் வரலாற்றுக் காலம் அல்ல; **ஒரு சமூகத்தின் பழைய வாழ்க்கையிலிருந்து புதிய வாழ்க்கைக்குச் செல்லும் மாற்றக் காலம்** எனக் கருதலாம்.

இந்த அணுகுமுறை நாவலுக்கு வரலாற்றுப் புனைவின் தன்மையையும் வழங்குகிறது. ஆசிரியர் வரலாற்றை அப்படியே மறுஉருவாக்குவதற்குப் பதிலாக, வரலாற்றின் விளிம்புகளில் வாழ்ந்த மக்களின் அனுபவங்களைப் புனைவின் மூலம் மீட்டெடுக்கிறார். இதனால் அதிகாரபூர்வமான வரலாற்றுப் பதிவுகளில் குறைவாகத் தோன்றக்கூடிய கடலோர மக்களின் வாழ்க்கை, இலக்கியத்தின் வழியாக ஒரு மாற்று வரலாற்றுப் பதிவாக உருவாகிறது.

VII. மொழிநடையும் வட்டாரச் சொல்வளமும்

சிலாவம் நாவலின் மற்றொரு முக்கியமான இலக்கியக் கூறாக அதன் மொழிநடையைக் குறிப்பிடலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பரப்பையும் சமூகத்தையும் மையமாகக் கொண்ட படைப்பில், பொதுத்தமிழ் மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தால் அந்தச் சமூகத்தின் தனித்துவமான வாழ்வியல் உணர்வு முழுமையாக வெளிப்படுவது சிரமமாகும். இதனைத் தவிர்த்து, சு. தமிழ்ச்செல்வி வட்டாரப் பேச்சுமொழி, தொழில் சார்ந்த சொற்கள் மற்றும் அன்றாடப் பயன்பாட்டுச் சொற்களைப் புனைவின் இயல்பான பகுதியாக்குகிறார்.

வட்டார மொழி இங்கு அலங்காரத்திற்காகப் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு மொழிநடை அல்ல. அது கதாபாத்திரங்களின் சமூக அடையாளத்தை வெளிப்படுத்தும் கருவியாகச் செயல்படுகிறது. ஒருவர் பயன்படுத்தும் சொற்கள் அவர் சார்ந்த இடம், தொழில், சமூக உறவு மற்றும் பண்பாட்டு அனுபவங்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. இதனால் மொழி கதாபாத்திரங்களின் பின்னணியை விளக்குவதற்கான தனி விளக்க உரையாக இல்லாமல், அவர்களது உரையாடல்களிலேயே அந்த அடையாளத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

குறிப்பாக, கடல்சார் தொழிலுடன் தொடர்புடைய சொற்கள் நாவலின் உலகத்தை வாசகருக்கு நெருக்கமாக்குகின்றன. பொதுவான வாசகனுக்கு அறிமுகமில்லாத தொழில்சார் சொற்கள், கடல் சார்ந்த செயல்பாடுகள் மற்றும் உள்ளூர் பயன்பாட்டுச் சொற்கள் ஆகியவை நாவலின் புனைவுலகிற்கு தனித்துவமான ஒலியையும் அடையாளத்தையும் உருவாக்குகின்றன. இதன் மூலம் மொழியே ஒரு வகையான பண்பாட்டு ஆவணமாக மாறுகிறது.

மேலும், வட்டார மொழியைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் ஆசிரியர் கதாபாத்திரங்களின் பேச்சை செயற்கையான இலக்கிய மொழியிலிருந்து விடுவிக்கிறார். அவர்கள் பேசும் விதம் அவர்களின் வாழ்க்கைச் சூழலோடு இயல்பாகப் பொருந்துகிறது. இதனால் கதாபாத்திரங்களின் உணர்ச்சிகள், கோபம், நகைச்சுவை, அன்பு, அச்சம் போன்றவை வாசகருக்கு நேரடியாகக் கடத்தப்படுகின்றன.

இத்தகைய மொழிநடை *சிலாவம்* நாவலின் யதார்த்தத்தன்மைக்கும் முக்கியப் பங்களிப்பை வழங்குகிறது. நாவலில் இடம்பெறும் இடங்கள், தொழில், மனிதர்கள் ஆகியவற்றை மொழி வழியாகவே வாசகர் உணரத் தொடங்குகிறார். எனவே இந்நாவலின் வட்டார மொழியை வெறும் "பேச்சுத் தமிழ்" எனக் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது. அது **ஒரு சமூகத்தின் பண்பாட்டு அடையாளத்தைப் பாதுகாக்கும் மொழியியல் கருவி**யாகச் செயல்படுகிறது.

மேலும், வட்டாரச் சொற்கள் இலக்கியத்தில் இடம்பெறுவதன் மூலம் அவை எழுதப்பட்ட நினைவின் ஒரு பகுதியாகின்றன. அன்றாடப் பயன்பாட்டில் மட்டுமே வாழக்கூடிய பல சொற்கள் இலக்கியப் பதிவின் வழியாக அடுத்த தலைமுறைக்கும் சென்றடையக்கூடிய வாய்ப்பைப் பெறுகின்றன. இந்த அடிப்படையில் *சிலாவம்* ஒரு சமூகத்தின் வாழ்க்கையை மட்டுமல்லாது, அதன் மொழியையும் பாதுகாக்கும் படைப்பாகக் கருதத்தக்கது.

VIII. சிறுதெய்வ நம்பிக்கையும் இயற்கை--மனித உறவும்

சிலாவம் நாவலில் நாட்டார் நம்பிக்கைகள் தனித்தனி மூடநம்பிக்கைகளாக மட்டும் சித்தரிக்கப்படவில்லை. அவை மக்களின் வாழ்க்கை அனுபவங்களோடு இணைந்த பண்பாட்டு அமைப்புகளாக வெளிப்படுகின்றன.

முனியசாமி இதற்குச் சிறந்த உதாரணமாக அமைகிறார். சடையனுடன் தொடர்புடைய முனியசாமி பின்னர் முயல்தீவின் கடவுள் நிலையை அடைகிறார். இலங்கையிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட மண்ணை வழிபாட்டுப் பொருளாக வைத்திருப்பது, அந்த இடத்துடனும் கடலுடனும் தெய்வ நம்பிக்கையை இணைக்கிறது.

இங்கு சிறுதெய்வம் ஒரு தொலைதூரமான, மனிதர்களுக்கு அப்பாற்பட்ட சக்தியாக மட்டும் இல்லை. மனிதர்களுடன் பயணிக்கும், மனித உருவில் தோன்றும், அவர்களின் அன்றாட வாழ்க்கைக்குள் கலந்திருக்கக்கூடிய ஒரு சக்தியாக நாவல் அதனை உருவாக்குகிறது.

இது நெய்தல் நில மக்களின் இயற்கை சார்ந்த உலகப் பார்வையோடு தொடர்புடையது. கடல், புயல், மழை, காற்று போன்ற இயற்கைச் சக்திகள் மனித வாழ்க்கையை நேரடியாக பாதிக்கின்றன. எனவே இயற்கையின் மீது அச்சமும் நம்பிக்கையும் ஒரே நேரத்தில் உருவாகின்றன.

இந்தக் கோணத்தில் *சிலாவம்* நவீன அறிவியல் பார்வைக்கு எதிராக நாட்டார் நம்பிக்கையை நிறுத்தும் படைப்பு அல்ல. மாறாக, **ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்று அனுபவங்களிலிருந்து நம்பிக்கை எவ்வாறு உருவாகிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்ளச் செய்யும் படைப்பு** என்று வாசிக்கலாம்.

IX. முடிவுரை

சு. தமிழ்ச்செல்வியின் *சிலாவம்* நாவல் நெய்தல் நிலத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூக வாழ்வியலை இலக்கியமாகப் பதிவு செய்யும் முக்கியமான படைப்பாகத் திகழ்கிறது. முத்துக்குளித்தல் தொழில் அதன் வெளிப்படையான கதைக்களமாக இருந்தாலும், அதன் ஆழமான இலக்கியப் பரப்பு அதனைத் தாண்டிச் செல்கிறது.

முதலாவதாக, நாவல் கடலை ஒரு புவியியல் இடமாக அல்லாமல் ஒரு **வாழ்வியல் வெளியாக** உருவாக்குகிறது. இரண்டாவதாக, முத்துக்குளித்தல் தொழிலின் வழியாக மறைந்துவரும் சமூக நினைவுகளைப் பாதுகாக்கிறது. மூன்றாவதாக, வெங்கண்ணியின் வழியாக பெண்களின் உழைப்பையும் கடலுடனான அவர்களின் நேரடி உறவையும் முன்னிறுத்துகிறது. நான்காவதாக, முத்துராசா--இளவரசி தொன்மத்தின் வழியாக கடந்த காலம் நிகழ்காலத்திலும் எதிர்காலத்திலும் எவ்வாறு உயிர்ப்புடன் தொடர்கிறது என்பதைப் புனைவாக்குகிறது. ஐந்தாவதாக, முனியசாமி போன்ற சிறுதெய்வப் படிமங்களின் வழியாக இயற்கை, மனிதன், நம்பிக்கை ஆகியவற்றின் உறவை வெளிப்படுத்துகிறது.

இதனால் *சிலாவம்* என்பதை **"முத்துக்குளித்தல் பற்றிய நாவல்"** என்று மட்டும் வரையறுப்பது அதன் இலக்கியச் செறிவைக் குறைத்துவிடும். அது உண்மையில் **ஒரு நிலத்தின் நினைவு, ஒரு சமூகத்தின் பண்பாடு, ஒரு தொழிலின் மறைவு, பெண்களின் உழைப்பு, ஒரு தொன்மத்தின் தொடர்ச்சி ஆகியவற்றை ஒரே புனைவியல் அமைப்புக்குள் இணைக்கும் நாவல்** ஆகும்.

குறிப்பாக, வெங்கண்ணி மற்றும் முத்துராசா--இளவரசி ஆகிய இரு அடுக்குகளையும் இணைத்துப் பார்க்கும்போது, *சிலாவத்தின்* மையத்தில் "உயிர்" மட்டுமல்ல, **உயிர் மறைந்த பின்னரும் தொடரும் நினைவு** இருப்பதை உணர முடிகிறது. மனிதர்கள் மறைந்தாலும் அவர்களின் கதைகள், பெயர்கள், நம்பிக்கைகள், உறவுகள் மற்றும் பண்பாடு தொடர்ந்து வாழ்கின்றன. அந்தத் தொடர்ச்சிக்கான உருவகமாகவே நாவலின் "சிலாவம்" -- சிப்பி -- வாசிக்கப்படலாம்.

References

[1] சு. தமிழ்ச்செல்வி, சிலாவம் (நாவல்), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2022.